

завершення роботи М. Скира одержав 2900 крон, закінчив семінарію, повернувся в Синевир учителем. Потім були 1939 рік, Карпатська Україна. М. Скира опинився у гортіївському концтаборі, звідки ледве вийшов живим. У повоєнні роки одружився, все життя вчителював у с. Вонігово Тячівського району.

Світлу сторінку в історію села вписав рід Сятинь: Лука Васильович Сятиня – в роки війни був відважним партизаном, а після війни 12 літ був головою Синевирської сільської ради, зробивши багато добрих справ для розвитку села. Особливо вдячні йому жителі усієї Тереблянської долини за нову 15-кілометрову дорогу Міжгір'я – Синевир. Дорога через перевал Ґереґовище, що вела з районного центру до Синевира через велику крутизну була дуже небезпечною, а взимку ставала майже непрохідною, тож села Тереблянської долини на довгий час залишались відрізнаними від світу. Голова сільради Лука Сятиня їздив до свого колишнього командира партизанського загону В. П. Русина, на той час депутата Верховної Ради України, і з допомогою побратима по зброї зумів переконати урядові структури про необхідність будівництва нової дороги. За його участі у с. Синевир побудували середню школу на 500 місць, лікарську амбулаторію, 2 будинки культури, 5 дитячих садків та інші об'єкти соціальної сфери. Лука Сятиня має урядові нагороди – ордени трьох держав: Чехословацької Республіки, Радянського Союзу та незалежної України.

Сини Л. В. Сятині – Андрій та Михайло – добре знані в області фармацевти. у художньо-документальному романі «Дерево на вітрах» (Ужгород: Гражда, 2011) письменник Андрій Дурунда розповів про закоріненість цього роду в рідну верховинську землю.

В енциклопедичні довідники своєю діяльністю вписали власні імена й інші синевирці: хірург Михайло Полажинець, культурний діяч Пряшівщини Павло Нірода... Ділами людей славиться село.

Василь Міщанин

ЗАВЕРХНЯ КИЧЕРА

Поселення Заверхня Кичера виникло десь у 1500 році як присілок Синевира і донині залишається глухим віддаленим кутком, куди не дійшли здобутки цивілізації. У затвердженому Синевирською сільською радою в 2015 році паспорті соціального розвитку цього присілку зазначено: «Заверхня Кичера розташована на невисокій горі між Синевиром та Міжгір'ям (стара назва – Волове), це – населений пункт із розкиданими по горбах 65 житловими будинками. У ньому немає жодного соціально-культурного об'єкту». Відсутні також і культові споруди. Сполучення із Синевиром та районним центром Міжгір'ям – дорога для гужового транспорту.

Загальна земельна площа села складає 40,20 га. Площа сільськогосподарських угідь – 34,9519 га, у т. ч. рілля – 25,2503 га, сінокоси, пасовища – 9,7016 га. Площа лісу – 0,6549 га, ставків та водойм – 0,089 га. Інші угіддя – 4,5042 га.

Соціально-демографічна характеристика Заверхньої Кичери на кінець 2014 року виглядає так: кількість господарських дворів – 62, кількість сімей – 62, кількість мешканців – 114 (у т. ч. чоловіків – 78, жінок – 56; діти до 6 років – 9, школярі (6–16 років) – 12, молодь до 18 років (з 16 до 18) – 14, від 18 до 40 років – 28, від 40 до 60 років – 25, від 60 років і старші – 26), із загальної чисельності населення працюють у різних галузях (крім особистих селянських господарств) – 8 осіб,

Заверхня Кичера

пенсіонерів – 38 (у т. ч. чоловіків – 12, жінок – 26), одиноких людей пенсійного віку – 5, інвалідів – 4, виїхало за рік із села – 3, тимчасово виїжджають із села на сезонні роботи – 25 (із них за межі України – 17)

У цій статистиці про маленьке село, немов у краплинці води, віддзеркалюється уся сучасна Міжгірщина.

Василь Міщанин

ВЕРХОВИНА ВОЛІВЩИНА-МІЖГІРЩИНА

Ведмеді в реабілітаційному центрі НПП «Синевир»